

[Axel Kristensen.]

vi skal nok sikre, at der bliver en afstemning, der viser, hvem der vil hvad, og det må vi så se på. Hvis man forkaster dem, vil vi overveje, om vi ved forhandlinger med regeringen kan gøre det, regeringen her har foreslået, rimeligere. Men jeg må have lov til at gøre opmærksom på én ting, og det er, at den udskydelse af vurderingen, man nu foreslår, i virkeligheden udskyder muligheden for den virkelige handling et år ekstra. Efter vort forslag kunne grundstigningsskylden være faldet bort den 1. april 1965, netop fordi vi fik den højere vurdering, som gav ækvivalens for grundstigningsskyldens bortfald, så vi ikke fik nogen diskussion om provenuet og den enkelte kommunes vanskeligheder o. s. v. Men hvis man venter med vurderingen, vil det sige, at vi skal opretholde de tilstande, vi har, så meget længere, og derfor vil vi overveje sagen nøje. Vi vil ikke nu tage stilling til den, men selvfølgelig er det, ministeren foreslår, et fremskridt i forhold til de gældende regler, det er helt åbenbart, det er blot ikke det fremskridt, det burde være, og vi vil nu i udvalget gennemarbejde spørgsmålene.

Vi har et spørgsmål til til den højtærede minister. Forholdet er jo det, at faktisk siger man, at den lov, vi har, ikke skal gælde mere, man laver noget midlertidigt. Mennesker skal disponere og leve i en usikkerhedsperiode, og det er virkelig meget vanskeligt, for det kan dreje sig om noget afgørende for disse menneskers eksistens. Derfor er det meget væsentligt, at vi nu helt får afklaret, hvad det er for et direktiv, regeringen vil give ekspertudvalget, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om han kunne tænke sig at acceptere, at dette direktiv blev lov, således at folk vidste sikkert, hvad det var, der kom — ikke i enkeltheder, ikke hvordan det praktisk og teknisk skulle gennemføres, men hvad der i realiteten ville ske. Det ville jo ikke være urimeligt, at man i lovsform, i et paragraftillæg til denne lov, sagde, at folketinget opfordrer ministeren til at give et direktiv af den og den art til dette udvalg.

Må jeg føje til, at det er mærkeligt, at alting skal vente på dette udvalg. Hvorfor skal det egentlig det? Det, vi skal nu, nemlig afskaffe grundstigningsskylden, har

ikke noget som helst at gøre med det, dette udvalg arbejder med: en forenkling af ejendomsbeskatningen, og det er meget sjovt, at en del af det, man vil, nemlig ikke at tage omvurderingen med ind i grundstigningsskylden, indfører man i dag, idet omvurdering i perioden ikke skal tages i betragtning. Hvorfor skal man så vente, når man kan indføre en så væsentlig ændring? Hvorfor skal man så vente på de andre? Vi tillægger dette overordentlig stor betydning, vi mener, at de tilstande, der hersker, er urimelige, og vi vil gøre alt, hvad vi formår, for at overbevise regeringen og flertallet i denne sal — alene kan vi ikke gennemføre det — om, at det bør ordnes efter de linjer, vi har anlagt. Det vil vi forhandle om i udvalget med den højtærede minister.

Gottschalek-Hansen: Da venstres og det konservative folkepartis forslag til folketingsbeslutning om en fuldstændig ophævelse af den afgiftspligtige grundstigning var til første behandling her i tinget, erkendte den højtærede finansminister, i modsætning til hvad der tidligere har været tilfældet, at loven havde uheldige virkninger, at den i visse tilfælde var urimelig, og at en revision, der rådede bod på den allerede begåede uret, var nødvendig, idet ministeren dog — som det også fremgår af det foreliggende lovforslag — kun tænkte på den uret, der skyldtes de årsomvurderinger, der af den ene eller anden grund har fundet sted i løbet af de sidste to år. De mennesker, der før 1962 havde været genstand for en urimelig og uretfærdig behandling, interesserede ministeren sig tilsyneladende ikke for. Ved den lejlighed meddelte finansministeren, at der var nedsat et ekspertudvalg, som bl. a. arbejdede med en forenkling af hele ejendomsbeskatningen, samt at regeringen har givet dette udvalg direktiv om, at grundstigningsskylden skal fikseres på det nuværende grundlag, dog således at skævheder og urimeligheder, der er opstået siden den 12. almindelige vurdering, skal rettes.

Selv om den højtærede minister ikke kunne tiltræde vort forslag om en total ophævelse af denne mildest talt ejendommelige lov, måtte han dog erkende, at han var enig med oppositionen i en hel del af den kritik, vi fremførte, og han erklærede,